UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 760. Pavli Pap. Annus 4. Const. Copron. Imp. Annus 20.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

Visual Library

IX. *Fertur ſiquidem, eundem Epiſcopum aliquando ad iter hoſtile ſibi de ipſius monaſterij ſumptibus viaticum præparare iuſsiſſe. Quod cùm fratres præter mittere non auderent, ea quæ fuerant vſui nauí impoſita per quorundam manus fratrum ad Epiſcopum tranſmiſerunt.* ſed ea vnà cum aliis rebus Epiſcopi ad iter parata incendio diuinitus immiſſo conflagraſſe tradit. At verò quæ eundem Sidonium dira eſt vindicta ſequuta, ſic idem auctor narrat rem memoratu dignam.

Tempore quoque alio idem Epiſcopus ad monaſterium veniēs, dum quadam violentiâ Epiſcopo ſubijcere, ſuaq; tyrannidi non conſentientes monachos quaſi rebelles iniurijs multifarijs affligere tentauiſſet: Tello quidam Curienſis Eccleſiæ præſul, miſit ad eum humiliter deprecans, vt ſui amoris causâ (quoniam eorundem fratrum aliqui conſanguinitatis vinculo illi erant coniuncti) ab eorum ceſſaret iniurijs, nihilq; incommodi Dei famulis irrogaret. Quam petitionem furore dictante, ſuperbè contemnens, remandauit ſe illius precibus nullo pacto conſenſurum; verum reſpondebat ſibi celerem pro contemptu illaturum vindictam. Et mox Oratorium beati Galli Confeſſoris quaſi oraturus ingreditur, & ante aram ipſius nomine conſecratam conſiſtit. Quiq; ad ſalutem non merebatur audiri: afflictiones quas alijs ſe irrogaturum iurauerat, conuenienti ſatis talione recepit.

X. [illegible] **Nam inteſtina eius more ſartaginis igni ſuperpoſitæ feruere cœperunt, & tam dira viſcerum torſiones illum inuaſerunt extemplo, vt ſine aliorum adminiculo nequaquam egredi potuiſſet: ſed (quod dicere pudet) egeſtio naturæ turpi impetu prorumpens, cùm aſtantes nimio fœtore grauaret, ſine mora ab Eccleſia eiectus, vehiculo quo decedere monaſterio poſſet (ſicut regnauerat) eſt impoſitus. Sicque immoderato fluore, naturæ conſuetudine carens, vaſi in quod egeſta defluerent, ſuperſedens egreſſus eſt, & ad vicinum monaſterium, quod Arbona nominatur, cui & tunc præerat, perductus eſt. Vbi etiam ingraueſcente languore tantùm ſibimet famulantibus ob nimium fœtorem intolerabilis factus eſt, vt etiam penè nullus impendere obſequia* ſolito potuiſſet. Tali itaque pœna mulctatus, cum hoc factionum ſuarum pretium poſt aliquot dies de cloaca corporis ſpiritum exhalauit.* hactenus de his VValfridus, qui & alia ſuperaddit admiratione digna, ſed hic de his ſatis.

IESV CHRISTI
Annus 760.

PAVLI PAP. Annus 4. — CONST. COPRON. IMP. Annus 20.

I. SEQVITVR annus ſeptingenteſimus ſexageſimus decimæ tertiæ Indictionis, quo reddunt Annales Græcorum ex Emeſa in Syria tranſlatum fuiſſe ſacroſanctum caput præcurſoris Domini Ioannis Baptiſtæ, quod ibi diu (vt dictum eſt) fuerat aſſeruatum. habet enim de his iſta Theophanes: *Eodem anno vigeſimo Conſtantini Imperatoris, tranſlatum eſt caput ſancti Ioannis præcurſoris atq; Baptiſtæ à monaſterio Spelei in templum ſuum Emeſæ ſitum quod eſſet illuſtre & deſcenſu, nempe Confeſſio, ædificatum eſſet, ibi vſque hodie à fidelibus honoratum & adoratum, omni ſuauitatis, corporalis ſcilicèt & ſpiritualis honoratur odore, & emanans effundit omnibus ſanitatem, qui fide ſlagitantes occurrunt.* Hæc Theophanes ſui temporis hiſtoriam proſequutus, quo redarguuntur omnes, qui ante hæc tempora eiuſdem capitis tranſlationem factam referunt in Occidentem.

CAPVT IOANNIS BAPTIST. TRANSLATVM.

II. Quod ad res Francorum pertinet, hoc anno Pipinus bellum mouet aduerſus VVaipharium Aquitaniæ Ducē res Eccleſiarum inuadentem; ductoq; in Aquitaniam exercitu, rerum Eccleſiæ iniuſtè ablatarum reſtitutionem facere, exhibito iuramento, obſidibusq; datis promittere ipſum coegit. hęc facta hoc anno vetus Chronicon docet, ſed hæc pluribus apud Aimoinum his verbis: *VVaipharius Dux Aquitaniæ cùm res quæ in ſua poteſtate erant, & ad Eccleſias ſub manu Pipini Regis conſtitutas pertinebant, recta ratione ipſarum rerum ablationem locorum reddere nollet, ipſumq; Regem pro his ſe per Legatos ſuos commonentem audire contemneret, contumacia ſua ad ſuſcipiendum contra ſe bellum concitauit. Nam Rex contractis vndiq; copijs Aquitaniam ingreſſus, bello ſe res & iuſtitias Eccleſiarum ex aliarum promuntiauit. Cumq; in bello qui Theodoad vocatur poſitis caſtris conſediſſet, VVaipharius in bello certare non auſus, miſſa ad Regem Legatione ſpondet ſe imperata facturum, Eccleſiarum poſſeſſiones & res debitas redditurum, obſides qui imperarentur, daturum. Dedit etiam de primoribus gentis duos Adalgarium & Itherium, & hoc facto commotum contra ſe Regis animum adeò mitigauit, vt ſtatim bello deſiſteret. Nam acceptis obſidibus, qui ad fidem promiſsionum faciendam dati ſunt, Rex bello abſtinuit, domumq; reuerſus, dimiſſo exercitu, in villa Carſiaco hiemauit, in qua & Natalem Domini & Paſcha celebrauit.* hæc ipſe. pergit verò dicere de perfidia VVaipharij qui periurus, reddere Eccleſijs quæ promiſerat, recuſauit, adeò vt opus fuerit rurſum anno ſequenti Pipinum exercitum comparare, ac iterum poſt annum aduerſus eundem bello agere, cum tandem anno Redemptoris ſeptingenteſimo ſexageſimoquinto eodem occiſo periuro, tota potitus eſt Aquitania.

III. Sed hic opportunè reddenda putamus quæ Hincmarus Rhemenſis Epiſcopus ſcripſit in priori tranſlatione S. Remigij de ijs, quæ eidem Pipino iam in Regem inuncto accidere. At primùm meminiſſe debemus, quæ dicta ſunt ſuperiùs, conceſſum eidem Pipino à Romano Pontifice, vt ablata anteà quædam bona Eccleſiaſtica, anno perſoluto cenſu, retinere poſſet. Sed quid ipſi accidit, cùm villam à S. Remigio donatam Dei Genitricis Mariæ Eccleſiæ ſub codē perſoluendo cenſu vendicare vellet, ab eodē auctore ſic accipe: *Proceſſu demq; temporis Pipinus Rex, Caroli Magni Pater, volens Epiſcopij Laudunenſis villam, quæ Aniſiacus ſiue Aniciacus dicitur, accipere quaſi ſub cenſu ſicut & alias quaſdam ſecerat: venit in ea manere. Vbi cùm dormiret, venit ad eum S. Remigius, dicens: Tu quid hic facis? Quare intraſti in hanc villam, quam mihi te deuotior homo dedit: quamq; ego Eccleſiæ Dominæ meæ ſanctæ Dei Genitricis donaui? & flagellauit eum ſatis diriter, ita vt liuores poſteà in corpore eius apparerent. Et cùm diſparuit S. Remigius, Pipinus validâ correptus febre, quantocyus ab illa villa receſſit, quâ febre non paruo tempore laborauit. Et deinde Princeps Regni vſque ad moderna tempora ibi non manſit, licèt nec in Codiciaco, vel Iuliaco, niſi Ludouicus Rex Germanorum, quando ſuper fratrem ſuum Carolum Regnum eius inuaſit, in Iuliaco manſit, & in die craſtina turpiter ante ipſum fratrem fugiens vix euaſit.* hucuſque Hincmarus. CORRIPITVR A S. REMIGIO PIPINVS REX.

IV. Sic Deus corripi voluit filium quem diligebat: quod ſi qui ſacrilegi talem haud experti ſunt vltionem, meminiſſe debent ab Apoſtolo dictum, non eſſe filium, qui non eſt ſub diſciplina. Nam ad Hebræos [a]: *Quem diligit Dominus caſtigat: flagellat autem omnem filium quem recipit: tamquam filijs vobis offert ſe Deus: Quis enim filius quem non corripiat pater? Quod ſi extra diſciplinam eſtis, cuius participes facti ſunt omnes: ergo adulteri & non filij eſtis.* Vt ex ijs intelligas, quàm malè agatur cum illis, qui dicunt: *peccaui* [b] *& quid mihi accidit triſte?* vtpote quòd non ſint filij, ſed reprobi, non filiorum flagello ad emendationem, ſed paratis diabolo & Angelis eius ad perpetuam damnationem ſupplicijs ſint puniendi. Sed & hic meminiſſe oportet diri anathematis, quod in ſuo ſanctus Remigius ſcribi voluit teſtamento aduerſus Reges Francorum, ſi quis ex eis quæ Eccleſijs donata eſſent, aliquid quoquo modo ſurripere auſus eſſet. Qui igitur Rex maximè pius vt filius à Deo correptus, tātum abfuit vt quouis honeſto titulo res Eccleſiarum acciperet, vt potiùs aduerſus eos, qui ea tētaſſent inuadere, mox vindex inſurgeret: vt factum vidimus aduerſus quem diximus Aquitaniæ Ducem. Diſcant homines, quàm periculosè ſiue ſub annuo prætenſo cenſu, ſiue alio modo laicus homo poſſideat res Eccleſiæ, quas ſæpè inuitus ac nolens, fatigatus precibus, vel alijs compulſus occaſionibus, vel deceptus falſis ſuaſionibus Pontifex Roman. illis poſſidendas indulget.

[a] Heb. 12.
[b] Eccl. 5.